

**การจัดประสบการณ์โดยใช้เทคนิคการเล่านิทานแบบเล่าเรื่องซ้ำเพื่อพัฒนาความสามารถ
ด้านการจับใจความและการพูดสื่อสารของเด็กปฐมวัย**
**Instruction by Using Repetitive Story Telling Technique to Develop Main Idea
Comprehension and Oral Communication Capacities for Early Childhood**

ลัดดา บุญมาวรรณ¹

เพ็ญพิศุทธิ์ ใจสนิท²

ศิวกรณ์ สองแสน³

บทคัดย่อ

การวิจัยครั้งนี้มีวัตถุประสงค์เพื่อศึกษาผลการจัดประสบการณ์โดยใช้เทคนิคการเล่านิทานแบบเล่าเรื่องซ้ำเพื่อพัฒนาความสามารถด้านการจับใจความและการพูดสื่อสารของเด็กปฐมวัย ประชากรที่ใช้ในการวิจัยเป็นเด็กปฐมวัยชั้นปีที่ 2 โรงเรียนบ้านฮ้างตำ ปีกการศึกษา 2557 สำนักงานเขตพื้นที่การศึกษาประถมศึกษาเชียงราย เขต 2 จำนวน 28 คน เครื่องมือที่ใช้ในการวิจัยประกอบด้วยแผนการจัดประสบการณ์โดยใช้เทคนิคการเล่านิทานแบบเล่าเรื่องซ้ำ แบบทดสอบความสามารถด้านการจับใจความ และแบบทดสอบการพูดสื่อสาร วิเคราะห์ข้อมูลโดยหาค่าเฉลี่ย (μ) ส่วนเบี่ยงเบนมาตรฐาน (σ) และค่าร้อยละ

ผลการวิจัยพบว่า เด็กปฐมวัยที่ได้รับการจัดประสบการณ์โดยใช้เทคนิคการเล่านิทานแบบเล่าเรื่องซ้ำมีค่าเฉลี่ยของความสามารถด้านการจับใจความหลังการจัดประสบการณ์สูงกว่าก่อนการจัดประสบการณ์ร้อยละ 39.22 โดยมีค่าเฉลี่ยของความสามารถด้านการจับใจความหลังการจัดประสบการณ์สูงกว่าเกณฑ์ร้อยละ 60.00 ที่กำหนดไว้ เท่ากับร้อยละ 30.78 และมีค่าเฉลี่ยของความสามารถด้านการพูดสื่อสารหลังการจัดประสบการณ์สูงกว่าก่อนการจัดประสบการณ์ร้อยละ 34.56 โดยมีค่าเฉลี่ยของความสามารถด้านการพูดสื่อสารหลังการจัดประสบการณ์สูงกว่าเกณฑ์ร้อยละ 60.00 ที่กำหนดไว้ เท่ากับร้อยละ 29.67

คำสำคัญ: เทคนิคการเล่านิทานแบบเล่าเรื่องซ้ำ เด็กปฐมวัย

Abstract

The purposes of this research were to study the result of the instruction by using repetitive story telling technique to develop main idea comprehension and oral communication capacities for second level early childhood students. The population was 28 second level early childhood students of Hangtam School, in academic year of 2014, under Chiangrai Primary Educational Service Area Office 2. The instruments used were the lesson

¹ คณะครุศาสตร์ มหาวิทยาลัยราชภัฏเชียงราย email: babyprincess452@hotmail.com

² คณะครุศาสตร์ มหาวิทยาลัยราชภัฏเชียงราย

³ คณะครุศาสตร์ มหาวิทยาลัยราชภัฏเชียงราย

plan of repetitive story telling technique, the tests for main idea comprehension and oral communication capacities. Mean (μ), standard deviation (σ), and percentage were used for data analyzing.

The finding indicated that after using repetitive story telling technique students got higher average score than before 39.22% and higher than determinate criterion 30.78 for main idea comprehension capacity, the criterion was 60.00%. They got higher average score than before 34.56% and higher than determinate criterion 29.67%, the criterion was 60.00%.

Keywords: Repetitive story telling technique, Early childhood student

บทนำ

ภาษามีความสำคัญอย่างยิ่งต่อการดำรงชีวิตของมนุษย์ ภาษาเป็นเครื่องมือสำหรับการคิดซึ่งจะนำไปสู่พัฒนาการทางเชาวน์ปัญญาในชั้นสูง ภาษาเป็นเครื่องมือสำหรับการสื่อสารทั้งในการแสดงออกถึงความต้องการ ความรู้สึกนึกคิด และข่าวสาร ดังที่ นิพาวพร ธรรมสตัย (2555 : 28) ได้กล่าวว่า ภาษาเป็นเครื่องแสดงถึงความจริงของมนุษยชาติ ภาษามีความสำคัญในการสื่อสาร และสร้างสรรค์สังคมให้ก้าวหน้า โดยเฉพาะการเรียนรู้ในสังคมปัจจุบัน การเรียนรู้ภาษาสำหรับเด็กปฐมวัยนั้นเด็กจำเป็นต้องเรียนรู้ภาษาเพื่อใช้ในการสื่อความหมาย การคิด จินตนาการ การแสดงออก และการปรับตัวเข้ากับสิ่งแวดล้อม ซึ่งเด็กจะต้องมีความพร้อมทางภาษาในด้านการฟัง อ่าน และเขียนไปพร้อมๆ กัน อย่างมีความหมาย เพื่อให้เด็กมีพัฒนาการครบทุกด้าน กล่าวคือ เมื่อฟังแล้วก็ย่อมต้องพูดสนทนาโต้ตอบได้ การเรียนรู้ทักษะภาษาของเด็กปฐมวัยไม่จำเป็นต้องอาศัยการสอนอย่างเป็นทางการแต่จะเป็นการเรียนรู้จากการมีปฏิสัมพันธ์กับคนรอบข้างหรือสิ่งแวดล้อมรอบตัว หรือเป็นการสอนแบบธรรมชาติ ด้วยเหตุนี้ นักการศึกษาในแนวการสอนภาษาแบบธรรมชาติจึงเชื่อว่าการใช้ภาษา เด็กจะเริ่มตอนที่หน้าที่หรือความหมายของภาษาที่ตนต้องการใช้ก่อนการเรียนรู้ไวยากรณ์และเสียง (นภเนตร ธรรมบวร, 2549 : 224)

การเรียนรู้ด้านภาษาสำหรับเด็กปฐมวัยนั้น เด็กควรที่จะเรียนรู้เกี่ยวกับระบบเสียงเป็นสำคัญ ควรเป็นการเตรียมความพร้อมในการสื่อสารให้กับเด็ก โดยเด็กจะเรียนรู้พื้นฐานของภาษาได้อย่างรวดเร็วจากการจัดกิจกรรมอย่างไม่เป็นทางการ วิธีหนึ่งในการเริ่มต้นสอนภาษาสำหรับเด็กอนุบาลเริ่มจากหนังสือนิทานภาพสำหรับเด็ก เด็กอนุบาลในช่วงของขวบครึ่งถึงห้าขวบเป็นช่วงที่มีพัฒนาการทางภาษามาก การพัฒนาทักษะทางภาษาทั้งฟัง พูด อ่าน เขียน ต้องพัฒนาไปพร้อมกันแต่สิ่งที่จะต้องให้ความสำคัญในช่วงสามปีแรกคือ พัฒนาทักษะการฟังและการพูด ซึ่งทักษะในด้านนี้จะมีการพัฒนาอย่างเด่นชัดในช่วงนี้ การเล่าเรื่องจากหนังสือภาพให้เด็กฟังไม่เพียงกระตุ้นจินตนาการของเด็กให้เกิดการสร้างภาพขึ้นหากยังเสริมทักษะการฟังให้กับเขาด้วย การที่เด็กได้ฟังบ่อยครั้งจะช่วยให้เด็กเรียนรู้คำมากขึ้น เกิดเป็นการสะสมคำเป็นคลังคำซึ่งจะเป็นพื้นฐานสำคัญในการพัฒนาทักษะด้านอื่นต่อไป ซึ่งเด็กปฐมวัยจะต้องได้รับการพัฒนาและส่งเสริมรวมถึงไปถึงการฝึกการพูดให้เด็กปฐมวัยก็มีความสำคัญและจำเป็นเพราะการพูดเป็นเครื่องมือสำคัญของการติดต่อสื่อสารที่จะนำไปสู่ความสำเร็จในชีวิตของเด็ก

พระราชบัญญัติการศึกษาแห่งชาติ พ.ศ. 2542 และที่แก้ไขเพิ่มเติม (ฉบับที่ 2) พ.ศ. 2545 ซึ่งกำหนด
แนวการจัดการศึกษาปฐมวัยที่เน้นผู้เรียนเป็นสำคัญ และจัดกระบวนการเรียนรู้ที่เหมาะสมกับวัย ความถนัด
ความสนใจ และสัมพันธ์กับวิถีชีวิตตามธรรมชาติของผู้เรียน (นภเนตร ธรรมบวร, 2549 : 93) ดังนั้นการจัด
ประสบการณ์สำหรับเด็กปฐมวัยจึงมีความสำคัญในการที่จะต้องเน้นในเรื่องของความเข้าใจความหมายของ
ภาษาโดยเฉพาะจากการฟัง ซึ่งจะนำไปสู่พัฒนาการในการใช้ภาษาพูดของเด็กต่อไป การจัดประสบการณ์
เพื่อส่งเสริมทักษะและพัฒนาการให้กับเด็กในช่วงนี้จึงมีความสำคัญมาก จากทฤษฎีพัฒนาการทางสติปัญญา
ของเพียเจต์ระบุว่า เด็กปฐมวัยอายุ 2-7 ปี จัดอยู่ในขั้นการพัฒนาการ ก่อนการคิดแบบมีเหตุผล (Pre-
operation Thought) เป็นขั้นที่เด็กเริ่มเรียนรู้การพูดและเข้าใจเครื่องหมาย ท่าทาง การสื่อความหมาย
เรียนรู้สิ่งต่างๆ ได้ดีขึ้น แต่ยังไม่สามารถรับรู้เป็นส่วนใหญ่ ยังไม่สามารถคิดหาเหตุผลและยกเหตุผลมาอ้างอิงได้
(เสริมเกียรติ พรหมผุย, 2544 : 10) นอกจากนี้การจัดการศึกษาในระดับปฐมวัยยังเป็นการจัดการศึกษาเพื่อ
เตรียมความพร้อมให้กับผู้เรียนเพื่อพัฒนาพัฒนาการทั้ง 4 ด้าน คือ ด้านร่างกาย อารมณ์-จิตใจ สังคม และ
สติปัญญา เพื่อพัฒนาการเรียนรู้ที่มีความซับซ้อนมากขึ้น เช่น การทำงานที่เป็นขั้นตอน ที่มีรายละเอียดมากขึ้น
รวมทั้งการฟังคำสั่งและสามารถนำไปปฏิบัติได้อย่างถูกต้องนั้นจะต้องมีการส่งเสริม พัฒนาทักษะการฟัง
การจับใจความต่อสิ่งที่ครูอธิบายให้เกิดขึ้นกับผู้เรียน และสามารถนำไปปฏิบัติได้อย่างถูกต้อง โดยมีขั้นตอน
ในการจัดประสบการณ์ 3 ขั้นตอนที่ชัดเจน คือ ขั้นก่อนการเล่านิทาน ซึ่งเป็นขั้นที่เตรียมความพร้อมของ
เด็กปฐมวัยสำหรับการฟังนิทาน สร้างข้อตกลงในการปฏิบัติตนในการฟังนิทานร่วมกัน ขั้นการเล่านิทาน
มุ่งให้เด็กปฐมวัยได้ฟังและเพลิดเพลินไปกับนิทาน ทำให้เกิดความสุขสนุกสนาน เด็กมีโอกาสนในการฟัง การพูด
โดยครูพูดเป็นแบบอย่าง เน้นให้เด็กเห็นลักษณะของการออกเสียง ท่าทางในขณะที่เล่านิทาน และขั้นหลังการ
เล่านิทานซึ่งเป็นการประเมินความเข้าใจของเด็กปฐมวัยเกี่ยวกับนิทานเรื่องที่ได้ฟัง โดยครูคอยซักถามเด็ก
เกี่ยวกับเรื่องในนิทาน ใช้คำถามซ้ำๆ ทำให้เด็กสามารถบอกได้ว่า ใคร ทำอะไร ที่ไหน เมื่อไร ดึงจุดสำคัญ
ในนิทานออกมาแสดงความคิดเห็นร่วมกันกับเด็ก เพื่อย้ำและเน้นให้เด็กเข้าใจ เด็กได้มีการย้ำทวน ได้ฝึก
การวิเคราะห์ เพราะหลังจากเล่านิทานจบครูจะตั้งคำถาม เด็กก็จะพยายามตอบคำถามให้ได้ เมื่อเด็กตอบ
ครูก็ชมเชย ทำให้เด็กมีกำลังใจ กระตือรือร้นในการตอบคำถามมากขึ้นเพราะอยากได้คำชม

ดังหลักการของหลักสูตรการศึกษาปฐมวัย พุทธศักราช 2546 ได้กำหนดไว้ว่า พัฒนาเด็กโดย
องค์รวมผ่านการเล่นและกิจกรรมที่เหมาะสมกับวัย (กรมวิชาการ, 2546 : 5) และกิจกรรมที่เหมาะสมกับเด็ก
ปฐมวัยมีหลายกิจกรรมด้วยกัน แต่กิจกรรมที่ผู้วิจัยสนใจคือ การเล่านิทาน นิทานนอกจากจะให้ความบันเทิง
ฟังแล้วเกิดความสุขสนุกสนานเพลิดเพลินแล้ว ในนิทานยังมีเนื้อเรื่องที่หลากหลาย และผู้เล่าควรเลือกใช้เทคนิค
ที่เหมาะสมที่จะทำให้เด็กฟังแล้วสามารถจับใจความสำคัญของเรื่องได้ ซึ่งเทคนิคดังกล่าวก็คือ การเล่านิทาน
แบบเล่าเรื่องซ้ำ เพราะคุณค่าต่างๆ ที่ปรากฏอยู่ในนิทานจะถูกประทับไว้ในใจเด็กอย่างลึกซึ้ง การที่เด็กฟัง
นิทานซ้ำๆ ไม่ใช่เพื่อจดจำเพราะเด็กในวัยนี้พัฒนาการอย่างพิเศษของการจดจำที่แม่นยำ เด็กส่วนมาก
สามารถจำนิทานได้หลังจากฟังนิทานเพียงครั้งเดียว หากแต่การเล่านิทานซ้ำๆ กันเป็นเวลานานช่วยให้
เซลล์สมองของเด็กสามารถเชื่อมต่อกันได้อย่างมีประสิทธิภาพมากขึ้น นั่นหมายถึงความสามารถในการจับ
ใจความและการเรียนรู้ก็จะมากขึ้นด้วย (มานิตา ลิโทชวลิต, 2544 : 45-46) ความเหมาะสมของนิทานสำหรับเด็ก
ปฐมวัยจำเป็นต้องคำนึงถึงความสนใจ การรับรู้ และความสามารถตามวัยของเด็กเป็นสำคัญจึงจะทำให้

เกิดประโยชน์ที่แท้จริงต่อการเรียนรู้ของเด็ก เด็กจะเริ่มรับรู้เนื้อหาจากภาพที่มองเห็นและเสียงที่ได้ยิน โดยรู้ความหมายไปทีละเล็กทีละน้อย จนสามารถเชื่อมโยงภาพและคำบอกเล่าที่ได้ยิน ตลอดจนจดจำเนื้อหา และเรื่องราวต่างๆ ที่นำไปสู่การอ่านตัวหนังสือได้อย่างมีความหมายต่อไป

ประกอบกับเด็กวัยนี้มีจินตนาการสร้างสรรค์ อยากรู้ อยากเห็นสิ่งรอบตัวเกี่ยวกับธรรมชาติ และสิ่งแวดล้อมว่าสิ่งนี้มาจากไหน ทำไมจึงเป็นเช่นนั้นเช่นนั้น เริ่มเข้าใจความแตกต่างระหว่างความจริงกับเรื่องสมมติ นิทานที่เหมาะสมกับเด็กวัยนี้ควรเป็นนิทานที่เป็นเรื่องที่ยาวขึ้นแต่เข้าใจง่าย ส่งเสริมจินตนาการ และอิงความจริงอยู่บ้าง เนื้อเรื่องสนุกสนานน่าติดตาม มีภาพประกอบที่มีสีสันสดใสสวยงาม มีตัวอักษรบรรยายเนื้อเรื่องไม่มากเกินไป และมีขนาดใหญ่พอสมควร ใช้ภาษาง่ายๆ การอ่านนิทานให้เด็กฟัง พร้อมกับชี้ชวนให้เด็กดูภาพในหนังสือประกอบจะเป็นการสร้างจินตนาการสร้างสรรค์ ซึ่งเป็นพื้นฐานสำคัญของพลังเรียนรู้จากการอ่านหนังสือ ทั้งยังจะนำไปสู่การพัฒนาทักษะการใช้ภาษาเพื่อการพูดเพื่อการสื่อสารของเด็กต่อไป จะเห็นได้ว่า การพัฒนาทางภาษาของเด็กนั้นจะต้องเริ่มต้นด้วยการฟังแล้วพยายามที่จะเข้าใจเรื่องราวที่ฟังแล้วจับใจความให้ได้ เมื่อเด็กสามารถเข้าใจในเรื่องที่ฟัง สามารถรู้ได้ว่าเรื่องที่ฟังนั้นเป็นเรื่องราวเกี่ยวกับอะไร สามารถลำดับเหตุการณ์จากเรื่องที่ฟังได้ ย่อมนำไปสู่พัฒนาการในเรื่องของการพูด นั่นก็คือ จะช่วยให้เด็กสามารถจินตนาการเรียบเรียงลำดับของคำพูดได้อย่างต่อเนื่อง

ดังนั้นการเล่านิทานซ้ำแล้วซ้ำอีกจะช่วยให้พลังในส่วนลึกของนิทานสามารถเข้าไปมีอิทธิพลกับจิตใจของเด็ก ซึ่งจะช่วยให้เด็กสามารถจับใจความ เก็บเอาความคิดและความหมายในนิทานเข้าไปพัฒนาเป็นความเข้าใจอย่างถ่องแท้ภายในตัวของเขาเองซึ่งจะเป็นความเข้าใจที่ลึกซึ้งและยาวนานมากกว่าการเล่าเพียงครั้งเดียว ในการเล่าเรื่องในครั้งต่อไปอาจเปลี่ยนจากที่นักเรียนเคยเป็นแต่เพียงผู้ฟังมาเป็นผู้พูดหรือผู้เล่าและพร้อมกันนั้นนอกจากจะเป็นผู้เล่าแล้วก็ได้เข้าถึงเรื่องราวโดยพลัดเปลี่ยนไปเป็นผู้แสดงประกอบการเล่าเรื่อง เพื่อให้เข้าใจในเนื้อเรื่องได้ชัดเจนลึกซึ้งขึ้นด้วย และด้วยวิธีการนี้นิทานเข้าถึงธรรมชาติของเด็กและพัฒนาทักษะการจับใจความเด็กโดยไม่รู้ตัว ในขณะเดียวกันเด็กก็เรียนรู้คุณค่าของความเป็นคนที่สมบูรณ์ (มาลีนิ พลสูงเนิน, 2548 : 61) การพัฒนาความสามารถด้านการจับใจความจึงเป็นส่วนหนึ่งที่สำคัญในการพัฒนาการเรียนรู้ด้านภาษา

ด้วยหลักการและเหตุผลดังกล่าว ผู้วิจัยจึงมีความสนใจที่จะนำวิธีการจัดประสบการณ์โดยใช้เทคนิคการเล่านิทานแบบเล่าเรื่องซ้ำมาใช้ในการพัฒนาความสามารถด้านการจับใจความและการพูดสื่อสารของเด็กปฐมวัย เพื่อศึกษาว่าเด็กที่ได้รับการจัดประสบการณ์โดยใช้เทคนิคการเล่านิทานแบบเล่าเรื่องซ้ำจะมีความสามารถด้านการจับใจความและการพูดสื่อสารสูงหลังการจัดประสบการณ์หรือไม่ และหลังจากเปรียบเทียบกับเกณฑ์ที่กำหนดหลังการจัดประสบการณ์จะสูงกว่าเกณฑ์หรือไม่

วัตถุประสงค์ของการวิจัย

การวิจัยครั้งนี้มีวัตถุประสงค์เพื่อศึกษาผลการจัดประสบการณ์โดยใช้เทคนิคการเล่านิทานแบบเล่าเรื่องซ้ำเพื่อพัฒนาความสามารถด้านการจับใจความและการพูดสื่อสารของเด็กปฐมวัย โดยมีวัตถุประสงค์เฉพาะดังนี้

1. เพื่อเปรียบเทียบความสามารถด้านการจับใจความของเด็กปฐมวัยระหว่างก่อนและหลังการจัดประสบการณ์โดยใช้เทคนิคการเล่านิทานแบบเล่าเรื่องซ้ำ
2. เพื่อเปรียบเทียบความสามารถด้านการจับใจความของเด็กปฐมวัยหลังการจัดประสบการณ์กับเกณฑ์ที่กำหนด
3. เพื่อเปรียบเทียบความสามารถการพูดสื่อสารของเด็กปฐมวัยระหว่างก่อนและหลังการจัดประสบการณ์โดยใช้เทคนิคการเล่านิทานแบบเล่าเรื่องซ้ำ
4. เพื่อเปรียบเทียบความสามารถการพูดสื่อสารของเด็กปฐมวัยหลังการจัดประสบการณ์กับเกณฑ์ที่กำหนด

ประโยชน์ของการวิจัย

1. เด็กปฐมวัยได้เรียนรู้อย่างมีความสุข ได้ฝึกทักษะการฟัง ทำให้เป็นนักฟังที่ดี ได้ฝึกทักษะการจับใจความจากเรื่องที่ฟัง ซึ่งสอดคล้องกับวัย มีสมาธิ ทำให้ผ่อนคลาย ได้รับความสนุกสนาน อารมณ์แจ่มใส สมวัย
2. เด็กปฐมวัยได้เห็นตัวอย่างของการออกเสียงเป็นการเสริมสร้างพัฒนาการทางภาษา ความคิด และจินตนาการให้แก่เด็ก
3. แผนการจัดประสบการณ์เพื่อพัฒนาความสามารถด้านการจับใจความและการพูดสื่อสารของเด็กปฐมวัยโดยใช้เทคนิคการเล่านิทานแบบเล่าเรื่องซ้ำที่ผู้วิจัยสร้างขึ้นสามารถนำไปใช้ในการจัดประสบการณ์การเรียนรู้ให้บรรลุตามจุดประสงค์ของหลักสูตรสถานศึกษาได้เป็นอย่างดี
4. ได้แนวทางการวิจัยอันเป็นประโยชน์ต่อการนำไปพัฒนาปรับปรุงแก้ไขข้อบกพร่องของการจัดประสบการณ์ของครูและเด็กปฐมวัย

สมมติฐานของการวิจัย

จากการศึกษาเอกสารและงานวิจัยที่เกี่ยวข้องกับการพัฒนาความสามารถด้านการจับใจความและการพูดสื่อสารโดยใช้เทคนิคการเล่านิทานแบบเล่าเรื่องซ้ำ ได้แสดงให้เห็นว่า การจัดประสบการณ์โดยวิธีดังกล่าวมีผลต่อการพัฒนาความสามารถด้านการจับใจความและการพูดสื่อสารของเด็กปฐมวัย ดังนั้นผู้วิจัยจึงตั้งสมมติฐานในการวิจัยครั้งนี้ ดังนี้

1. เด็กปฐมวัยที่ได้รับการจัดประสบการณ์โดยใช้เทคนิคการเล่านิทานแบบเล่าเรื่องซ้ำจะมีความสามารถด้านการจับใจความหลังการจัดประสบการณ์สูงกว่าก่อนการจัดประสบการณ์อย่างน้อยร้อยละ 20
2. เด็กปฐมวัยที่ได้รับการจัดประสบการณ์โดยใช้เทคนิคการเล่านิทานแบบเล่าเรื่องซ้ำจะมีความสามารถด้านการจับใจความหลังการจัดประสบการณ์สูงกว่าเกณฑ์ที่กำหนดไว้คือ ร้อยละ 60
3. เด็กปฐมวัยที่ได้รับการจัดประสบการณ์โดยใช้เทคนิคการเล่านิทานแบบเล่าเรื่องซ้ำจะมีความสามารถด้านการพูดสื่อสารหลังการจัดประสบการณ์สูงกว่าก่อนการจัดประสบการณ์อย่างน้อยร้อยละ 20

4. เด็กปฐมวัยที่ได้รับการจัดประสบการณ์โดยใช้เทคนิคการเล่านิทานแบบเล่าเรื่องซ้ำจะมีความสามารถด้านการพูดสื่อสารหลังการจัดประสบการณ์สูงกว่าเกณฑ์ที่กำหนดไว้คือ ร้อยละ 60

ขอบเขตของการวิจัย

ขอบเขตเนื้อหา

เนื้อหาที่ใช้ในการวิจัยครั้งนี้ ประกอบด้วยวิธีการจัดประสบการณ์โดยใช้เทคนิคการเล่านิทานแบบเล่าเรื่องซ้ำ มีทั้งหมด 4 หน่วย หน่วยละ 5 แผน แผนละ 45 นาที รวมทั้งหมด 20 แผน

ขอบเขตประชากร

ประชากรที่ใช้ในการวิจัยคือ เด็กปฐมวัยชั้นปีที่ 2 โรงเรียนบ้านอ่างตำ ตำบลป่าจั่ว อำเภอเวียงป่าเป้า จังหวัดเชียงราย ปีการศึกษา 2557 จำนวน 28 คน

ตัวแปรของการวิจัย

ตัวแปรต้น ได้แก่ การจัดประสบการณ์โดยใช้เทคนิคการเล่านิทานแบบเล่าเรื่องซ้ำ

ตัวแปรตาม ได้แก่

1. ความสามารถด้านการจับใจความของเด็กปฐมวัย
2. ความสามารถด้านการพูดสื่อสารของเด็กปฐมวัย

วิธีดำเนินการวิจัย

ประชากร

ประชากรที่ใช้ในการวิจัยครั้งนี้ ได้แก่ เด็กปฐมวัยชั้นปีที่ 2 โรงเรียนบ้านอ่างตำ สำนักงานเขตพื้นที่การศึกษาประถมศึกษาเชียงราย เขต 2 ภาคเรียนที่ 2 ปีการศึกษา 2557 จำนวน 28 คน

เครื่องมือที่ใช้ในการเก็บรวบรวมข้อมูล

เครื่องมือที่ใช้ในการทดลองครั้งนี้ประกอบด้วย

1. แผนการจัดประสบการณ์โดยใช้เทคนิคการเล่านิทานแบบเล่าเรื่องซ้ำ จำนวน 20 แผน
2. แบบทดสอบความสามารถด้านการจับใจความ
3. แบบทดสอบความสามารถด้านการพูดสื่อสาร

การสร้างและการหาคุณภาพของเครื่องมือ

การศึกษามูลการจัดประสบการณ์โดยใช้เทคนิคการเล่านิทานแบบเล่าเรื่องซ้ำเพื่อพัฒนาความสามารถด้านการจับใจความและการพูดสื่อสารของเด็กปฐมวัย ผู้วิจัยได้ดำเนินการสร้างและหาคุณภาพเครื่องมือที่ใช้ในการวิจัยครั้งนี้

1. การสร้างแผนการจัดประสบการณ์โดยใช้เทคนิคการเล่านิทานแบบเล่าเรื่องซ้ำเพื่อพัฒนาความสามารถด้านการจับใจความและการพูดสื่อสารของเด็กปฐมวัย มีทั้งหมด 4 หน่วย หน่วยละ 5 แผน แผนละ 45 นาที รวมทั้งหมด 20 แผน มีขั้นตอนดังนี้

- 1.1 ชั้นวิเคราะห์เนื้อหา
- 1.2 ชั้นการออกแบบ
- 1.3 ชั้นพัฒนา
- 1.4 ชั้นทดลองใช้
- 1.5 ชั้นการประเมิน
2. แบบทดสอบความสามารถด้านการจับใจความ
 - 2.1 ชั้นวิเคราะห์เนื้อหา
 - 2.2 ชั้นการออกแบบ
 - 2.3 ชั้นการพัฒนา
 - 2.4 ชั้นทดลองใช้
 - 2.5 ชั้นการประเมิน
3. แบบทดสอบความสามารถด้านการพูดสื่อสาร
 - 3.1 ชั้นวิเคราะห์
 - 3.2 ชั้นออกแบบ
 - 3.3 ชั้นการพัฒนา
 - 3.4 ชั้นทดลองใช้
 - 3.5 ชั้นการประเมิน

วิธีการเก็บรวบรวมข้อมูล

การศึกษาค้นคว้าครั้งนี้ ผู้วิจัยได้ดำเนินการเก็บรวบรวมข้อมูลดังนี้

1. ขอนหนังสือจากคณะครุศาสตร์ มหาวิทยาลัยราชภัฏเชียงราย เพื่อขอความร่วมมือในการทดลองเครื่องมือการวิจัยไปยังโรงเรียนป้างัววิทยา สำนักงานเขตพื้นที่การศึกษาประถมศึกษาเชียงราย เขต 2 และการเก็บรวบรวมข้อมูลเพื่อทำการวิจัยไปยังโรงเรียนบ้านฮ่างต้า สำนักงานเขตพื้นที่การศึกษาประถมศึกษาเชียงราย เขต 2
2. ขอความร่วมมือในการทดลองเครื่องมือวิจัยจากผู้บริหารโรงเรียนป้างัววิทยา สำนักงานเขตพื้นที่การศึกษาประถมศึกษาเชียงราย เขต 2 และการเก็บรวบรวมข้อมูลโรงเรียนบ้านฮ่างต้า สำนักงานเขตพื้นที่การศึกษาประถมศึกษาเชียงราย เขต 2
3. ประเมินก่อนการทดลองโดยใช้แบบทดสอบความสามารถด้านการจับใจความและแบบทดสอบความสามารถด้านการพูดสื่อสารที่ผู้วิจัยได้สร้างขึ้น
4. ดำเนินการจัดประสบการณ์ตามแผนการจัดประสบการณ์โดยใช้เทคนิคการเล่านิทานแบบเล่าเรื่องซ้ำสำหรับเด็กปฐมวัย จำนวน 4 หน่วย หน่วยละ 5 แผน แผนละ 45 นาที เป็นเวลา 4 สัปดาห์
5. ประเมินหลังการทดลองโดยใช้แบบทดสอบความสามารถด้านการจับใจความและแบบทดสอบความสามารถด้านการพูดสื่อสารที่ผู้วิจัยได้สร้างขึ้น

6. นำคะแนนผลการประเมินความสามารถด้านการจับใจความและการพูดสื่อสารมาวิเคราะห์ผล
ด้วยวิธีทางสถิติเพื่อทดสอบสมมติฐาน โดยใช้ Microsoft Excel

การจัดทำกับข้อมูลและวิเคราะห์ข้อมูล

ผู้วิจัยดำเนินการวิเคราะห์ข้อมูลเพื่อให้สอดคล้องกับวัตถุประสงค์ของการวิจัยด้วยวิธีการทางสถิติ ดังนี้

1. วิเคราะห์ผลการประเมินความสามารถด้านการจับใจความและการพูดสื่อสารของเด็กปฐมวัย
ชั้นปีที่ 2 ที่ได้รับการจัดประสบการณ์โดยใช้เทคนิคการเล่านิทานแบบเล่าเรื่องซ้ำเพื่อพัฒนาความสามารถ
ด้านการจับใจความและการพูดสื่อสาร จำนวน 20 แผน โดยการหาค่าเฉลี่ย (μ) ส่วนเบี่ยงเบนมาตรฐาน (σ)
และค่าร้อยละ

2. วิเคราะห์แบบทดสอบความสามารถด้านการจับใจความและการพูดสื่อสารเทียบกับเกณฑ์
การประเมิน

3. ผู้วิจัยได้ใช้วิธีการทางสถิติวิเคราะห์ข้อมูล โดยการหาค่าคะแนนเฉลี่ย ค่าร้อยละ และส่วน
เบี่ยงเบนมาตรฐาน วิเคราะห์ข้อมูลโดยใช้ Microsoft Excel หลังจากการวิเคราะห์ข้อมูลแล้วทำการแปลผล
และนำเสนอในรูปแบบตารางประกอบความเรียงแล้วสรุปผลการวิจัยโดยการบรรยาย

สรุปผลการวิจัย

ผลการวิจัยสรุปตามวัตถุประสงค์ได้ดังนี้

วัตถุประสงค์ข้อที่ 1 เพื่อเปรียบเทียบความสามารถด้านการจับใจความของเด็กปฐมวัยระหว่างก่อน
และหลังการจัดประสบการณ์โดยใช้เทคนิคการเล่านิทานแบบเล่าเรื่องซ้ำ

ผลวิจัยพบว่า เด็กปฐมวัยที่ได้รับการจัดประสบการณ์โดยใช้เทคนิคการเล่านิทานแบบเล่าเรื่องซ้ำ
มีค่าเฉลี่ยของความสามารถด้านการจับใจความหลังการจัดประสบการณ์สูงกว่าก่อนการจัดประสบการณ์
เท่ากับ 3.53 คะแนน คิดเป็นร้อยละ 39.22

วัตถุประสงค์ข้อที่ 2 เพื่อเปรียบเทียบความสามารถด้านการจับใจความของเด็กปฐมวัยหลังการจัด
ประสบการณ์กับเกณฑ์ที่กำหนด

ผลวิจัยพบว่า เด็กปฐมวัยที่ได้รับการจัดประสบการณ์โดยใช้เทคนิคการเล่านิทานแบบเล่าเรื่องซ้ำ
มีค่าเฉลี่ยของความสามารถด้านการจับใจความหลังการจัดประสบการณ์สูงกว่าเกณฑ์ที่กำหนดไว้ร้อยละ
60.00 เท่ากับร้อยละ 30.78

วัตถุประสงค์ข้อที่ 3 เพื่อเปรียบเทียบความสามารถการพูดสื่อสารของเด็กปฐมวัยระหว่างก่อนและ
หลังการจัดประสบการณ์โดยใช้เทคนิคการเล่านิทานแบบเล่าเรื่องซ้ำ

ผลวิจัยพบว่า เด็กปฐมวัยที่ได้รับการจัดประสบการณ์โดยใช้เทคนิคการเล่านิทานแบบเล่าเรื่องซ้ำ
มีค่าเฉลี่ยของความสามารถด้านการพูดสื่อสารหลังการจัดประสบการณ์สูงกว่าก่อนการจัดประสบการณ์
เท่ากับ 3.11 คะแนน คิดเป็นร้อยละ 34.56

วัตถุประสงค์ข้อที่ 4 เพื่อเปรียบเทียบความสามารถการพูดสื่อสารของเด็กปฐมวัยหลังการจัด
ประสบการณ์กับเกณฑ์ที่กำหนด

ผลวิจัยพบว่า เด็กปฐมวัยที่ได้รับการจัดประสบการณ์โดยใช้เทคนิคการเล่านิทานแบบเล่าเรื่องซ้ำ
มีค่าเฉลี่ยของความสามารถด้านการพูดสื่อสารหลังการจัดประสบการณ์สูงกว่าเกณฑ์ที่กำหนดไว้ร้อยละ
60.00 เท่ากับร้อยละ 29.67

การอภิปรายผล

การวิจัยครั้งนี้เป็นการศึกษาผลการจัดประสบการณ์โดยใช้เทคนิคการเล่านิทานแบบเล่าเรื่องซ้ำ
เพื่อพัฒนาความสามารถด้านการจับใจความและการพูดสื่อสารของเด็กปฐมวัย มีประเด็นที่จะนำมา
อภิปรายผล ดังนี้

จากผลการวิจัยที่พบว่า หลังการจัดประสบการณ์โดยใช้เทคนิคการเล่านิทานแบบเล่าเรื่องซ้ำ
เด็กปฐมวัยมีคะแนนเฉลี่ยความสามารถด้านการจับใจความสูงกว่าก่อนการจัดประสบการณ์และสูงกว่าเกณฑ์
ที่กำหนดไว้ ซึ่งเป็นไปตามสมมติฐานที่ตั้งไว้ ทั้งนี้เป็นผลเนื่องจากการจัดประสบการณ์โดยใช้เทคนิค
การเล่านิทานแบบเล่าเรื่องซ้ำนั้น เป็นการจัดประสบการณ์ที่เน้นให้เด็กได้มีประสบการณ์ทางด้านการฟังและ
การพูด การเล่านิทานซ้ำแล้วซ้ำอีกทำให้เด็กสามารถจดจำชื่อ ลักษณะ ตัวละคร ความต่อเนื่องของ
เรื่องราว จำศัพท์ จำประโยค และสำนวนภาษาไว้ลึกๆ ในใจ ซึ่งแตกต่างจากการเล่านิทานแบบเดิมเพียงครั้งเดียว
อาจจะทำให้เด็กจดจำได้แต่ไม่ลึกซึ้งเข้าสู่จิตใจเด็ก ซึ่งเป็นไปตามแนวคิดทฤษฎีพัฒนาการทางสติปัญญาของ
เพียเจต์ (Jean Piaget) ที่เชื่อว่าเด็กสามารถที่จะบอกชื่อสิ่งต่างๆ ที่อยู่รอบตัวและเกี่ยวข้องกับชีวิตประจำวัน
ของเขาได้ สามารถที่จะเรียนรู้ถึงสัญลักษณ์และใช้สัญลักษณ์ได้ เด็กวัยนี้เริ่มด้วยการพูดเป็นประโยคและ
การเรียนรู้คำศัพท์ต่างๆ เพิ่มขึ้น เด็กจะรู้จักคิดในใจ ความคิดของเด็กวัยนี้ขึ้นอยู่กับความรู้เป็นส่วนใหญ่
ไม่สามารถใช้ภาษาได้อย่างลึกซึ้ง ซึ่งก่อนการใช้เทคนิคการเล่านิทานแบบเล่าเรื่องซ้ำ ผู้วิจัยได้สังเกตว่า
เด็กมีความสนใจสั้น แอบเล่นกับเพื่อน ไม่ค่อยสนใจฟังในขณะที่ทำกิจกรรม และเมื่อถามคำถามเกี่ยวกับ
นิทานเด็กบางคนไม่สามารถตอบคำถามได้ และหลังจากที่ได้จัดประสบการณ์โดยใช้เทคนิคการเล่านิทาน
แบบเล่าเรื่องซ้ำ เด็กได้รับการจัดประสบการณ์ที่สนุกสนาน ผู้วิจัยได้จัดประสบการณ์โดยมีขั้นตอน
ในการจัดประสบการณ์ 3 ขั้นตอนที่ชัดเจน คือ ขั้นตอนการเล่านิทาน ซึ่งเป็นขั้นที่เตรียมความพร้อมของเด็กปฐมวัย
สำหรับการฟังนิทาน สร้างข้อตกลงในการปฏิบัติตนในการฟังนิทานร่วมกัน จัดกิจกรรมเพื่อกระตุ้นให้เด็ก
เกิดความสนใจ มีความสนุกสนาน กระตือรือร้นในการอยากฟังนิทาน ขั้นการเล่านิทาน มุ่งให้เด็กปฐมวัยได้
ฟังและเพลิดเพลินไปกับนิทาน ทำให้เกิดความสนุกสนาน เด็กมีโอกาสนในการฟัง การพูด โดยครูพูดเป็น
แบบอย่าง เน้นให้เด็กเห็นลักษณะของการออกเสียง ทำทางในขณะที่เล่านิทาน และขั้นหลังการเล่านิทานซึ่งเป็น
การประเมินความเข้าใจของเด็กปฐมวัยเกี่ยวกับนิทานเรื่องที่ได้ฟัง โดยครูคอยซักถามเด็กเกี่ยวกับเรื่องในนิทาน
ใช้คำถามซ้ำๆ ทำให้เด็กสามารถบอกได้ว่า ใคร ทำอะไร ที่ไหน เมื่อไร ดึงจุดสำคัญในนิทานออกมาแสดง
ความคิดเห็นร่วมกันกับเด็ก เพื่อย้ำและเน้นให้เด็กเข้าใจ เด็กได้มีการย้ำทวนได้ฝึกการวิเคราะห์ เพราะหลัง
จากเล่านิทานจบครูจะตั้งคำถาม เด็กก็จะพยายามตอบคำถามให้ได้ เมื่อเด็กตอบครูก็ชมเชย ทำให้เด็ก
มีกำลังใจ กระตือรือร้นในการตอบคำถามมากขึ้นเพราะอยากได้คำชม ฉะนั้นเวลาครูเล่านิทานซ้ำอีกเด็กก็จะ
ตั้งใจฟังมากกว่าเดิมจึงทำให้เด็กสามารถจับใจความเรื่องที่ฟังได้ดีขึ้น ดังนั้นในการเล่านิทานซ้ำๆ จะช่วย
ให้เด็กจดจำเรื่องราวและสามารถจับใจความได้ดี ดังที่ สำนักงานคณะกรรมการการศึกษาประณมแห่งชาติ

(2541 : 137) ได้กล่าวว่า เมื่อเด็กได้ฟังนิทานทำให้เกิดการเรียนรู้ นิทานสำหรับเด็กควรสอดแทรกคุณธรรม
จริยธรรมเพื่อให้เด็กมีพฤติกรรมที่ดีงาม นอกจากนี้นิทานยังเป็นการสร้างความสัมพันธ์ ความใกล้ชิด
ผูกพันระหว่างผู้เล่ากับเด็ก ทำให้ผู้เล่าเข้าใจความรู้สึกนึกคิดของเด็ก ขณะที่เล่าเด็กจะคิด จินตนาการ
เข้าใจ ซึมซับรับรู้ แยกแยะในสิ่งต่างๆ ด้วยตนเอง ซึ่งสอดคล้องกับผลการวิจัยของ มาณวิภา บุญรินทร์
(2552 : 56-62) ที่ได้ศึกษาผลการจัดกิจกรรมการเล่านิทานประกอบรูปภาพที่มีต่อความสามารถในการจับใจความ
ของเด็กปฐมวัย โรงเรียนบ้านโนนไหล่หนองเลิง จังหวัดศรีสะเกษ พบว่า เด็กปฐมวัยที่ได้รับการจัดกิจกรรม
การเล่านิทานประกอบภาพมีความสามารถในการจับใจความหลังการทดลองสูงกว่าก่อนการทดลองอย่างมี
นัยสำคัญทางสถิติที่ระดับ .05 และเด็กปฐมวัยมีความสนใจต่อการจัดกิจกรรมการเล่านิทานประกอบภาพ
ทั้งในภาพรวมและรายพฤติกรรมอยู่ในระดับสนใจมาก

จากผลการวิจัยพบว่า หลังการจัดประสบการณ์โดยใช้เทคนิคการเล่านิทานแบบเล่าเรื่องซ้ำ
เด็กปฐมวัยมีคะแนนเฉลี่ยความสามารถด้านการพูดสื่อสารสูงกว่าก่อนการจัดประสบการณ์และสูงกว่าเกณฑ์ที่
กำหนดไว้ ซึ่งเป็นไปตามสมมติฐานที่ตั้งไว้ ทั้งนี้ยังเป็นผลเนื่องจากการจัดประสบการณ์โดยใช้เทคนิค
การเล่านิทานแบบเล่าเรื่องซ้ำเป็นการจัดประสบการณ์ที่เน้นให้เด็กได้มีประสบการณ์ทางด้านการฟังและ
การพูดและช่วยสร้างบรรยากาศให้เด็กรู้สึกสนุกสนาน เด็กสามารถฟังเข้าใจในสิ่งที่ได้ยินก่อนที่จะพูดได้ การเล่า
นิทานซ้ำแล้วซ้ำอีกเป็นการทำให้เนื้อหาภาษาถูกกล่าวถึงซ้ำแล้วซ้ำอีกหลายๆ ครั้ง ช่วยให้เด็กจดจำท่าทาง
น้ำเสียง และการพูดของครู ซึ่งแตกต่างจากวิธีการเล่านิทานแบบเดิมอาจทำให้เด็กจดจำได้ แต่ไม่รู้จะพูด
หรือบอกอย่างไร ซึ่งก่อนการใช้เทคนิคการเล่านิทานแบบเล่าเรื่องซ้ำ ผู้วิจัยได้สังเกตว่าเวลาตรวจสอบ
ความเข้าใจของเด็กหลังจากการทำกิจกรรมต่างๆ เด็กไม่สามารถสื่อสารภูมิความรู้ของตนเองได้ บางคนอาจจะมี
ความเข้าใจน้อย บางคนอาจจะมีเข้าใจมาก แต่ไม่กล้าแสดงออก ครูก็เลยคิดว่าเด็กไม่เข้าใจ หรือบาง
คนสามารถบอกเพื่อนได้ แต่ให้ออกมาพูดหน้าชั้นเรียนจะไม่ค่อยกล้าพูด เช่น อาย เวลาพูดจะเกิด
ความประหม่า ขาดความเชื่อมั่นในตนเอง พูดกระต่อนกระแท่นไม่เป็นประโยค และหลังจากที่ได้รับการจัด
ประสบการณ์โดยใช้เทคนิคการเล่านิทานแบบเล่าเรื่องซ้ำ เป็นการสร้างสรรค์ภาษาให้กับเด็ก ทำให้เด็ก
สามารถใช้ภาษาได้ถูกต้อง เด็กมีโอกาสนในการฟัง การพูด โดยมีครูเป็นแบบอย่างที่ดี ทำให้ช่วงสัปดาห์แรก
ของการจัดกิจกรรมการเล่านิทานแบบเล่าเรื่องซ้ำเด็กเริ่มมีความมั่นใจในตนเองแต่ยังอายอยู่บ้าง ครูเสริมแรง
ด้วยการให้กำลังใจ คอยชื่นชม พอเริ่มสัปดาห์ที่สอง เด็กมีความมั่นใจมากขึ้น กล้าพูด กล้าแสดงออก
พูดประโยคซ้ำๆ เลียนแบบน้ำเสียงในการเล่านิทานของครู เพราะในการเล่านิทานแบบเล่าเรื่องซ้ำทำให้เด็ก
ได้ฟังเนื้อหาของนิทานซ้ำๆ ทำให้เด็กสามารถดึงใจความของนิทานที่จดจำกลั่นออกมาเป็นคำพูดได้ ทำให้
เด็กเกิดทักษะในการฟังและการพูด และครูได้เปิดโอกาสให้เด็กแสดงร่วมด้วย เช่น การให้เด็กเล่าซ้ำ สนทนา
อภิปรายเกี่ยวกับนิทานร่วมกัน ทำให้เด็กเกิดการเรียนรู้ทางด้านภาษา ทักษะการฟังและการพูด โดยในขณะ
ที่เด็กตอบคำถามหรือร่วมเล่านิทานซ้ำ ครูจะคอยให้กำลังใจ เสริมแรง ให้คำชม และคอยกระตุ้นให้เด็ก
คิดคำพูดที่จะใช้เล่านิทานให้เพื่อนๆ และครูฟัง เด็กสามารถเล่าเรื่องได้อย่างต่อเนื่อง และเมื่ออยู่กับกลุ่มย่อย
เด็กหยิบหนังสือนิทานที่เคยฟังแล้วสามารถเล่าเรื่องประกอบภาพได้ บางเรื่องที่ไม่เคยฟังเด็กก็สามารถนำ
เรื่องราวต่างๆ มาผูกเป็นนิทานสั้นๆ เล่าให้เพื่อนๆ ฟัง และสามารถใช้อาสาพูดเป็นประโยคได้ยาวขึ้น ดังที่
จิตาพร เอี่ยมสะอาด (2548 : 205-206) ได้กล่าวถึงกิจกรรมที่ช่วยส่งเสริมการพูดว่า อ่านนิทานหรือหนังสือ
หรือเปิดเทปให้เด็กฟังบ่อยๆ เพื่อให้เด็กได้ยินคำศัพท์ให้มากที่สุดเพื่อเก็บสะสมข้อมูลแล้วนำไปใช้สื่อสาร

ออกหรือสื่อความหมายกับผู้อื่นในรูปแบบของการพูด ซึ่งสอดคล้องกับผลการวิจัยของ นางลักขณ์ กันปัญญา (2549 : 70-74) ได้ศึกษาผลของการจัดประสบการณ์เกี่ยวกับการพัฒนาทักษะในการสื่อสารของเด็กปฐมวัย โดยใช้หนังสือประกอบภาพการเล่าเรื่อง พบว่า เด็กปฐมวัยที่ได้รับการจัดประสบการณ์โดยใช้หนังสือประกอบภาพการเล่าเรื่องมีทักษะการใช้ภาษาของเด็กปฐมวัยมีคะแนนเฉลี่ยเท่ากับ 2.03 อยู่ในระดับปานกลาง

สรุปได้ว่า การเล่านิทานซ้ำๆ ช่วยให้เด็กปฐมวัยมีความสามารถในการจับใจความและการพูดสื่อสารสูงขึ้น ดังนั้นกิจกรรมการเล่านิทานจึงเป็นกิจกรรมที่มีความหมายและควรนำมาใช้ประกอบการจัดประสบการณ์เพื่อช่วยส่งเสริมและพัฒนาศักยภาพการเรียนรู้ให้เด็กปฐมวัยมีประสิทธิภาพดียิ่งขึ้น

ข้อเสนอแนะ

ข้อเสนอแนะการนำผลการวิจัยไปใช้

1. การจัดประสบการณ์โดยใช้เทคนิคการเล่านิทานแบบเล่าเรื่องซ้ำเป็นการจัดประสบการณ์ที่เน้นให้เด็กมีประสบการณ์อย่างหลากหลาย น่าสนใจ กระตุ้นให้เด็กเกิดการเรียนรู้และในขณะที่เล่านิทานควรมีการใช้ท่าทางประกอบหรือใช้สื่ออื่นๆ ร่วมด้วย เช่น ตุ๊กตามือ เพื่อกระตุ้นความสนใจของเด็กมากขึ้น
2. การจัดกิจกรรมเล่านิทานโดยใช้เทคนิคการเล่าเรื่องซ้ำ ครูต้องจัดกิจกรรมที่หลากหลาย คำนึงถึงความแตกต่างของเด็กและยอมรับความสามารถของเด็ก ครูต้องตระหนักและยอมรับความสามารถของเด็ก ยกย่อง ชื่นชมในจุดเด่นของเด็กระหว่างทำกิจกรรม มีการเสริมแรง ให้กำลังใจอย่างสม่ำเสมอจะช่วยให้เด็กเกิดความมั่นใจ กล้าแสดงออก ทำให้เกิดการพัฒนาที่ดียิ่งขึ้น

ข้อเสนอแนะการวิจัยครั้งต่อไป

1. ควรมีการศึกษาผลของการเล่านิทานที่มีต่อการพัฒนาทักษะด้านอื่นๆ เช่น ความคิดสร้างสรรค์ พฤติกรรมทางสังคม
2. ควรมีการศึกษาผลการจัดประสบการณ์อื่นๆ ที่มีผลต่อการพัฒนาความสามารถ ด้านการจับใจความและการพูดสื่อสาร
3. ควรมีการนำเอาการจัดประสบการณ์โดยใช้เทคนิคการเล่านิทานแบบเล่าเรื่องซ้ำไปใช้กับเด็กปฐมวัยที่พูดภาษาถิ่นหรือภาษาไทยเป็นภาษาที่สองเพื่อพัฒนาทักษะการพูด
4. การส่งเสริมความสามารถด้านการจับใจความและการพูดสื่อสารของเด็กปฐมวัย ครูต้องให้อิสระเด็กให้ใช้ความคิดได้อย่างอิสระ กระตุ้นให้เด็กกล้าแสดงออกและสร้างกำลังใจให้เด็ก
5. ในการนำเทคนิคการเล่าเรื่องซ้ำไปใช้สอนกับเด็กปฐมวัย อายุ 4-6 ขวบ ครูควรใช้นิทานที่เด็กสนใจ มีคำซ้ำๆ เพราะทำให้เด็กจดจำและเข้าใจง่าย และในการตั้งคำถามควรเป็นคำถามที่กว้างเพื่อให้เด็กรู้จักคิดในการคาดเดาคำตอบ
6. ครูผู้สอนควรที่จะเลือกใช้วิธีการสอน สื่อการเรียนรู้ของนิทาน เทคนิคการเล่า ขั้นตอนการจัดประสบการณ์ต่างๆ ให้เหมาะสมกับพัฒนาการของเด็ก องค์กรประกอบต่างๆ เหล่านี้จะช่วยส่งเสริมให้เด็กเกิดการเรียนรู้อย่างมีประสิทธิภาพและต่อเนื่องการพัฒนาในอนาคตต่อไป

เอกสารอ้างอิง

- กรมวิชาการ. (2546). *คู่มือหลักสูตรการศึกษาปฐมวัย พุทธศักราช 2546* (สำหรับเด็กอายุ 3-6 ปี). กรุงเทพฯ: กรมฯ.
- จิตาพร เอี่ยมสะอาด. (2548). *เด็กปฐมวัยกับทักษะทางภาษา*. สุราษฎร์ธานี: คณะครุศาสตร์ มหาวิทยาลัยราชภัฏสุราษฎร์ธานี.
- นงลักษณ์ กันปัญญา. (2549). *การพัฒนาทักษะการใช้ภาษาในการสื่อสารของเด็กปฐมวัยโดยใช้หนังสือภาพประกอบการเล่าเรื่อง หน่วยเที่ยวสวนสาธารณะ*. (การศึกษานิเทศการศึกษามหาบัณฑิต). มหาวิทยาลัยมหาสารคาม. มหาสารคาม.
- นงเนตร ธรรมบวร. (2549). *หลักสูตรการศึกษาปฐมวัย*. (พิมพ์ครั้งที่ 2). กรุงเทพฯ: สำนักพิมพ์แห่งจุฬาลงกรณ์มหาวิทยาลัย.
- นิภาพร ธรรมสัตย์. (2555). *ความคิดคลองทางภาษาของเด็กปฐมวัยที่ได้รับการจัดกิจกรรมตามแนวสมดุลภาษา*. (วิทยานิพนธ์ครุศาสตรมหาบัณฑิต). มหาวิทยาลัยราชภัฏวไลยอลงกรณ์. ปทุมธานี.
- มาณวิกา บุญรินทร์. (2552). *ผลการจัดกิจกรรมการเล่นที่ประกอบรูปภาพที่มีต่อความสามารถในการจับใจความของเด็กปฐมวัยโรงเรียนบ้านโนนไหล่นองเลิง จังหวัดศรีสะเกษ*. (วิทยานิพนธ์ศิลปศาสตรมหาบัณฑิต). มหาวิทยาลัยสุโขทัยธรรมธิราช. นนทบุรี.
- มานิตา ลีโทขลิต. (2544). *การวิเคราะห์นันทนาการที่ส่งเสริมสันติธรรมสำหรับเด็กปฐมวัย*. (วิทยานิพนธ์ครุศาสตรมหาบัณฑิต). จุฬาลงกรณ์มหาวิทยาลัย. กรุงเทพฯ.
- มาลินี พลสูงเนิน. (2548). *การพัฒนาแผนการจัดประสบการณ์เพื่อเตรียมความพร้อมด้านการอ่านโดยการเล่านิทานประกอบหุ่นมือ ชั้นอนุบาลปีที่ 2*. (การศึกษานิเทศการศึกษามหาบัณฑิต). มหาวิทยาลัยมหาสารคาม. มหาสารคาม.
- สำนักงานคณะกรรมการการประถมศึกษาแห่งชาติ. (2541). *คู่มือการอบรมเลี้ยงดูเด็กระดับก่อนประถมศึกษาในประเทศไทย*. กรุงเทพฯ: สำนักงานฯ.
- เสริมเกียรติ พรหมผุย. (2544). *พัฒนาการและพฤติกรรมวัยเด็ก*. มหาสารคาม: ภาควิชาจิตวิทยาการศึกษาและแนะแนว คณะศึกษาศาสตร์ มหาวิทยาลัยมหาสารคาม.